

Ik heb uw jullie schrijven met betrekking tot ons partijstandpunt in het debat over het statuut Arbeiders-Bedienden in goede orde ontvangen.

Sta mij toe vooraf toch even te citeren uit ons programma:

“Het onderscheid tussen het arbeider- en bediendestatuuat dateert uit de 19de eeuw en is compleet achterhaald in de economie van vandaag. Laat staan in die van morgen. Zo snel mogelijk wordt een einde gemaakt aan deze ongelijke en onrechtvaardige discriminatie van arbeiders. De ontslagbescherming van arbeiders verbeteren we aanzienlijk. Arbeiders en bedienden krijgen bij ziekte een zelfde recht op gewaarborgd maandloon ten laste van de werkgever, en de carensdag schaffen we af. “

Daarmee kom in bij jullie concrete vragen:

- **“Gaat u akkoord dat het wegwerken van de verschillen tussen het arbeiders- en bediendestatuuat niet kan gebeuren door het afbouwen van de rechten van de bedienden (en meer specifiek de opzegtermijnen), maar integendeel door meer rechten toe te kennen aan de arbeiders.”**

Uit de formulering van ons programma blijkt duidelijk dat we de ontslagbescherming van arbeiders substantieel willen verbeteren. Wij geven nog één kans aan het sociaal overleg om binnen de termijn die zij zichzelf hebben opgelegd tot een regeling te komen – hiermee loop wat ik voorop op het antwoord op jullie derde vraag – zo niet zullen wij de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel van de sp.a-ers Meryame Kitir en Hans Bonte vragen. In dit wetsvoorstel wordt de wettelijke opzegtermijn voor arbeiders opgetrokken tot op het huidige niveau van die voor de ‘lagere’ bedienden. Concreet betekent dat dus 3 maanden per gestarte anciënniteitschijf van 5 jaar. In dit wetsvoorstel is er geen sprake van aanpassing van de ontslagprocedure voor bedienden.

- **“Vindt u dat de kost voor het wegwerken van de verschillen tussen de 2 statuten (en meer bepaald het optrekken van de opzegtermijnen van de arbeiders) moet gedragen worden door de werkgevers en niet door de collectiviteit? Net zoals vandaag het geval is, zal het bedrijf dat ontslaat de opzegvergoeding moeten betalen, en niet de sociale zekerheid.”**

Gelet op de doelstelling van een opzegtermijn lijkt het mij logisch dat de betaling van het loon tijdens de opzegtermijn, of van de verbrekingsvergoeding, ten laste moet zijn van de ontslaggevende werkgever.

- **“Bent u van mening dat deze discussie in handen moet blijven van de sociale partners, die het terrein kennen en de materie beheersen?”**

Ik ben een absoluut voorstander van het sociaal overleg, zeker al ik zie wat decennia van sociaal overleg in ons land hebben gerealiseerd.

Over dit concrete dossier hebben de sociale partners in opeenvolgende inter-professionele akkoorden gevraagd de volledige autonomie te kunnen behouden en ze hebben die ook telkens gekregen van de opeenvolgende regeringen. Ik moet echter vaststellen dat er, desondanks, in dit dossier géén voortgang is geboekt en dat de opeenvolgende beslissingstermijnen die de sociale partners zichzelf hadden toegemeten niet zijn gerespecteerd.

Zoals hierboven gezegd, wil ik aan het sociaal overleg nog één ultieme kans geven om na de afronding van onderhandelingen over een nieuwe IPA de behandeling van dit dossier aan te vatten en voor medio 2011 een alomvattend akkoord hierover te bereiken.

Indien zij daar echter andermaal niet in slagen, zullen wij de parlementaire behandeling vragen van het wetsvoorstel Kitir/Bonte.

Met vriendelijke groeten,
Caroline Gennez,
Voorzitter sp.a